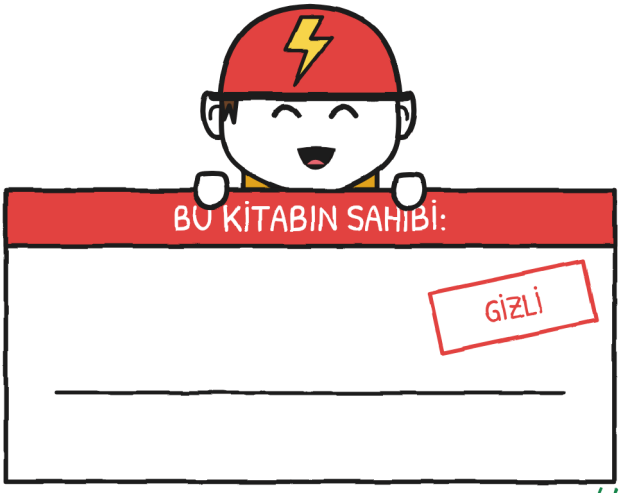

Önce de ben okurum. –H.

Bulursan geri ver. Lütfen.

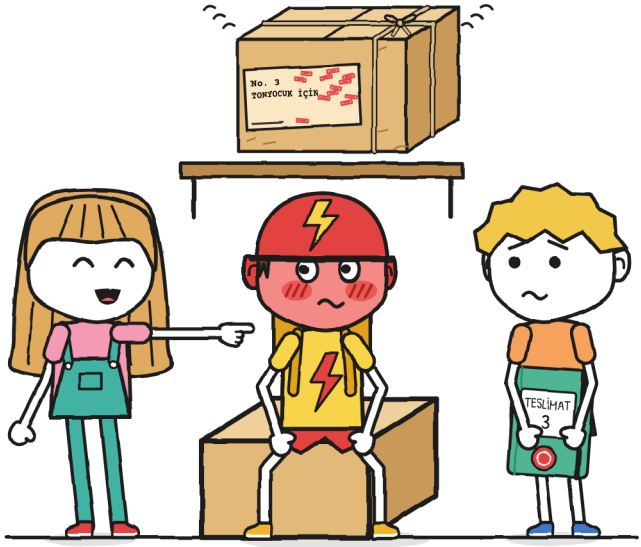
SADECE HİKÂYEDE

Bu mühür, yalnızca hikâyede olanı gösterir: gerçek paketler uçarak geri dönmez. Gerçek bir bisikletteyse son sayfaya uy. –H.

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3

İade, lütfen

LinguAula

(Guni'nin defteri)

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İMKÂNSIZ TESLİMATLAR · 3
İade, lütfen

Serinin üçüncü kitabı. Öncekiler: “Bu paket ısırıyor” ve “Gök gürültüsünden önce açmayın”.

Metin ve resimler: LinguAula

Türkçe sürüm: LinguAula

BEDEN XL · Resimli roman · 13+

İlk baskı: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

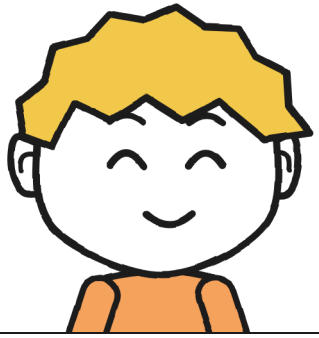
Sınıf ve ev için serbestçe fotokopi çekilebilir.

Yazı tipleri: Andika, Patrick Hand, Caveat ve Courier Prime (SIL OFL lisansı).

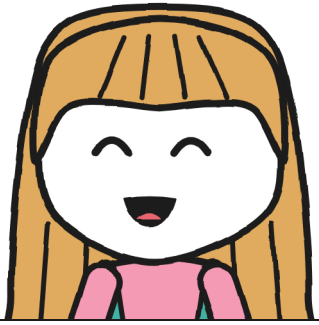
Her bölüme linguaula.com'da çalış

Bu kitap yazılırken hiçbir kurye yaralanmadı. Kızaran oldu. —H.

KİM KİMDİR

Guni. Cumartesi kuryesi. Kimsenin istemediği şeyleri çizer. Bu defter onun.

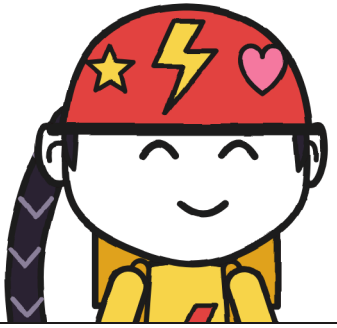
Hulita. Yeşille yazar ve H. diye imzalar. Her zaman nasıl yardım edeceğini bilir. Sorun da bu.

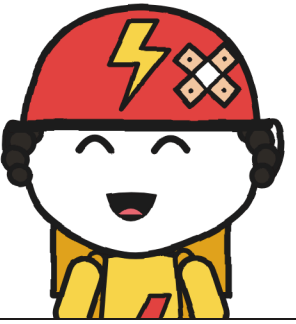
Tonyo. ŞİMŞEK için bisikletle teslimat yapar. On dakikada ya da bedava. Parça parça kızarır.

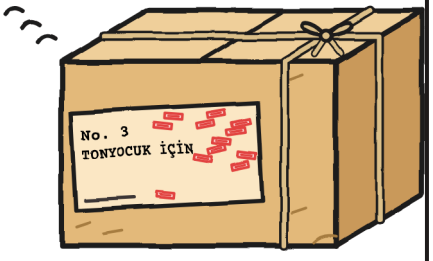
Mara. İmkânsız Teslimatlar'ın sahibi. Cadı şapkası takar. Söylediğinden fazlasını bilir.

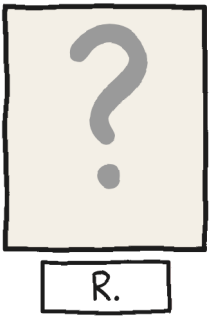
Zoe. ŞİMŞEK'ten. En hızlısı. Lakapları o takar.

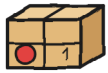
Bruno. ŞİMŞEK'ten. Bir keresinde lastiği patladı. İki yıl önce.

3 numaralı paket. Oynatınca ses çıkarır. Etikette yalnızca bir isim yazıyor.

R. Kimsenin teslim edemediği paketleri gönderir. Kimse adını söylemez.

BÖLÜM 1

Çıngır

Çıngır.

Çok küçük bir sesti; ancak geri kalan her şey sustuğunda duyulanlardan: bir çay kaşığının fincana çarpması, oyuncak bir bisikletin zili. İadeler rafından geliyordu ve Mara'nın dükkânında kalan dördümüz öyle kıpırdamadan durduk ki mührün bir kıvılcımının düştüğü bile duyulurdu.

Fırtına çoktan geçmişti. Hulita hâlâ benim mavi tabureme çıkmıştı; yeşil keçeli kalem havada, üstü çizili 19'un yanına yeni yazılmış 18 ile. Mara'nın bir eli jaluziye giden yolun yarısındaydı. Ben ki en iyi zamanlarımda bile ellerimi ne yapacağımı bilmem, onlarla hiçbir şey yapmadım.

Bu, 3 numaralı paketti. ŞİMŞEK için on dakikada ya da bedava teslimat yapan Tonyo da kaskının rengine döndü.

Defter yeniydi. 2 numaralı defter tek bir fırtınada bitmişti; bu yeşil, bir köşesinde dükkânın mührü var ve onu ilk ben yazacaktım, törenle: ilk sayfaya başlık ve yeni bir sözcük.

TESLİMAT DEFTERİ 3 · Sahibi: Guni. GİZLİ.

"Gizli" demek, önce ben okurum demek. Kimseye de söylemem. —H.

Başlığı dilim dışarıda yazdım, eğri kalmışsa diye bir silgi almaya gittim. Döndüğümde defteri Hulita çoktan açmıştı.

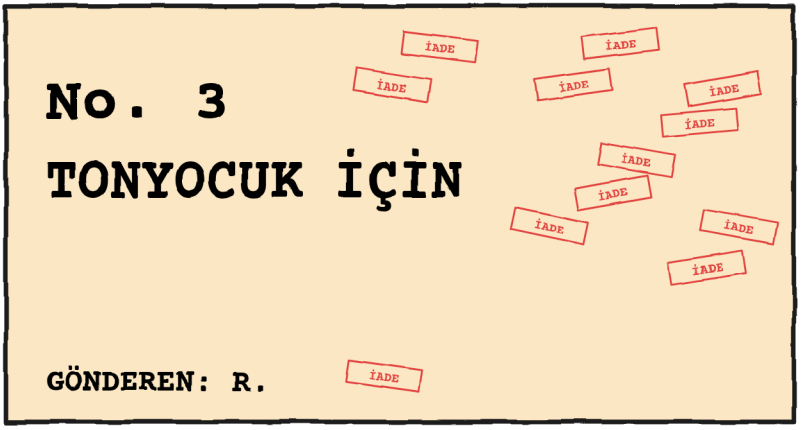
— Sana yardım olsun diye ilk ben yazdım, dedi. Rica ederim.

Ben ondan yardım istememiştim. Hulita'yla bunun önemi yok.

Gerisi, bir gün onu Hulita'dan başkası okursa diye. Dükkânın adı İmkânsız Teslimatlar ve sahibi Mara: o bir cadı, mor şapka takıyor ve basılınca söndürülmüş mum kokan kıvılcımlar saçan bir mühürü var. Sol taraftaki rafta iadeleri tutuyor: kimsenin teslim edemediği paketleri. Tek bir kuralları var: teslim alan kişi etiketi silinmeyen mürekkeple imzalamazsa, paket şafakta uçarak rafına geri döner, akşam yemeği saatinde bir kedi kadar dakik. Yirmi tane vardı ve hepsini hep aynı kişi gönderiyor, R.; mavi defterde onun hakkında altı ipucum vardı. Hulita'yla ikisini teslim ettik, bir ejderha yumurtasıyla koşan ayaklı tohumları, ve duvarda, onun el yazısıyla ve yeşille, KALAN: 18 yazıyor.

Hulita yeşil notların sahibi. Ben Guni'yim, mahallenin yenisi: eşyalarımın neredeyse hepsi hâlâ kutularda. Tonyo da ŞİMŞEK'in sarı çantalı kuryesi; cumartesileri bizimle ceza çekiyor ve fırtınadan beri dükkânda kendi yeri var: tabureleri yanında, ters çevrilmiş bir teslimat sandığı. Mara onu hiçbir açıklama yapmadan koydu. "Şimdilik", dedi. Kimse "şimdilik"in ne kadar sürdüğünü sormaya cesaret edemedi.

3 numaralı paket üst rafta duruyordu, yumurtanın ve tohumların bıraktığı iki boşluğun yanında, etiketi önde. Okumak için yaklaştım, ayakta ve dokunmadan.

Daktiloyla yazılmış üç satır: No. 3. TONYOCUK İÇİN. En altta da GÖNDEREN: R. İsimle son satır arasında koca bir boş kâğıt alanı kalıyordu. Çevresinde on iki İADE mührü. Saydım.

Hulita tabureden tek hamlede atladı ve yanıma geldi. Yüksek sesle okudu:

— Ton...

Ve ağzını kapadı.

Hulita bir sözcüğün ortasında asla susmaz. Tonyo'ya baktım ve nedenini anladım.

Yarısını okudum. Öbür yarısını yuttum. —H.

Bazı insanlar bir anda kızarır. Tonyo öyle değil: Tonyo parça parça kızarır. Önce kulaklarından başladı. Sonra yanaklarına geçti. Sonra bütün yüzü doldu, kask tokasına kadar, ve geriye bir son basamak kalıyordu, en kötüsü: yüzle kaskın birbirinden ayırt edilemediği an. 2 numaranın titremetresinden beri değişen hiçbir şeye ona bir ölçek koymadan bakamıyorum; o yüzden not ettim.

Hulita, eksik kalan yeri okumak için kolunu pakete uzattı.

— O paket bekleyebilir, dedi Tonyo, çok hızlı. Yıllardır bekliyor, değil mi? Bir gün daha beklesin. Ya da on. ŞİMŞEK'in acelesi yok.

ŞİMŞEK'in böyle bir şey dediğini ilk kez duyuyordum.

— Bu gece hiçbir şey açılmayacak, dedi Mara. Rafa da izinsiz dokunulmayacak.

Hulita'nın eli havada, etiketin bir parmak yakınında kaldı. Kimse hiçbir şeye dokunmadı. Ve sonra yine ses geldi.

Çıngır.

— Kapıydı! dedi Hulita, onda hiç duymadığım bir sesle: fazla yüksek ve fazla erken.

Kapı, Vera gittiğinden beri kapalıydı.

Bir şeyi anlamadığımda liste yaparım. ÇINGIR ŞÜPHELİLERİ:

1. Kapı. (Hulita'nın önerisi. Kapalı, hava akımı yok, iten kimse yok.)
2. Tonyo'nun bisikleti, kaldırımda, ŞİMŞEK'in ziliyle. (TRİİİNG yapar, çıngır değil. Ama bir zil.)
3. Lastik kurbağa. (Hulita onu anında suçsuz ilan etti. Tanıdığını söylüyor.)
4. 3 numaralı paket.

3 numaralı paketi nezaketen sona yazdım.

Kontrol etmek için kaldırıma çıktım. Kurbağayı da yanıma aldım, çünkü bir şüpheli uzaktan sorgulanmaz.

Artık yağmur yağmıyordu. Sokak ıslak asfalt kokuyordu ve her su birikintisinin içinde bir sokak lambası vardı. Kapıyı açıp kapadım: gııcırt. Tonyo'nun bisikletinin zilini çaldım: TRİİİNG! Kurbağayı sıktım: vıt.

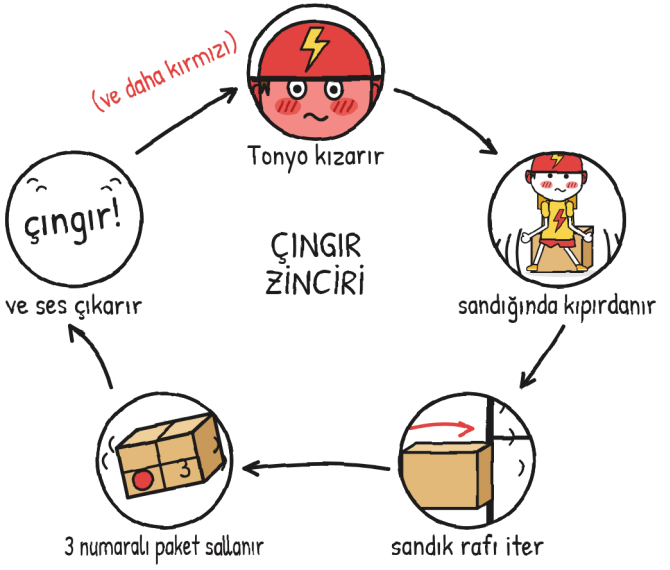
Camın öbür yanında Hulita parmağıyla hayır diyordu. Her sese aynı şey, bir yandan öbür yana, bir arabanın silecekleri gibi. Hiçbiri değildi.

İçeri girdim ve kurbağayı tezgâha bıraktım. Beni izlediğini görünce Tonyo sandığında kıpırdandı.

Çıngır.

Eğildim. Tonyo'nun sandığı rafın ayağına dayalıydı.

Orada, dizlerimin üstünde çizdim ve bir daire çıktı, çünkü ne kadar döndürsem de nereden başladığını bulamadım.

Büyü değildi. Tonyo'ydu. 3 numaralı paketin içinde, oynatılınca ses çıkaran bir şey var.

Benim gibi. –H.

Tonyo bakışımı raf ayağına kadar izledi, kendi sandığına baktı ve kıpırdamadan durmaya karar verdi.

Gerili bir lastik kadar sürdü.

Kıpırdamadan. Sonra, daha kıpırdamadan: öyle kıpırdamadan ki "kıpırdama" diye düşündüğü duyuluyordu, şakağından bir damla inerken. Hulita bir dakikadan uzun süredir konuşmuyordu; bu onun için suyun altında nefes tutmak gibi bir şey ve er ya da geç insan, ağzına en yakın ne varsa onunla yüzeye çıkar.

— Tonyocuk kim?

Tonyo sıçradı. Sandık rafın ayağını itti, raf titredi ve 3 numaralı paket, hiçbir çıngırın hak etmediği bir güçle ÇINGIR! dedi. Mara, üçe kadar sayan biri gibi tavana baktı.

— Sadece bir soruydu, dedi Hulita. Sorular rafları itmez.

Bu itiyor.

— Bendim, dedi Tonyo, ayakkabılarına bakarak. Küçükken.

O kadar alçak sesle söyledi ki, tezgâhta ondan benden daha yakın duran kurbağa onu benden daha iyi duydu.

Hulita ağzını açtı. Sorularının sıraya girdiğini gördüm, pazar sabahı fırında olduğu gibi, en öndeki parası elinde. Sonra hâlâ ayakkabılarına bakan Tonyo'ya baktı ve ağzını kapadı.

— Başka soru sormuyorum, dedi.

Zor oldu. Ayağından belliydi: dükkânın zeminine tak, tak, tak.

Sormadığım sorular: dokuz. Hepsini not ettim. —H.

— Peki neden onu hiç götürmedin? dedim Mara'ya.

— On iki kez götürdüm. — Mühürleri saymak için kimseye gerek kalmadı. — Etikete bak: ne sokak, ne kapı numarası, ne soyadı. Bulabildiğim bütün Tonyocuklara denedim.

Onları ezbere, parmaklarıyla saydı ve ben duydukça çizdim. Gerçekten Tonyocuk adında bir kanarya, etiketin üstüne bastı: sayılmadı. 71 yaşındaki Don Antonio, gözlüklerini taktı, kâğıdı iki kez okudu ve etikete bir vitrine bakar gibi bakarak "Keşke" dedi. Bir de yan tarafına adı boyanmış, kanaldan bir tekne; o da imzalamadı, çünkü elleri yok.

— Ya Tonyo? diye sordu Hulita.

— En son denediğimde onu henüz tanımıyordum, dedi Mara ve ona baktı. Küçükken ona nasıl seslendiklerini de kimse söylememişti.

Mara tezgâhın altından mor bir bez çıkardı ve papağanın kafesini uyusun diye örter gibi 3 numaralı paketi örttü. Sonra

Tonyo'dan bir an kalkmasını istedi ve sandığını raftan iki karış uzaklaştırdı.

— İşte böyle. Artık istediğin kadar kıpırdanabilirsin.

Tonyo gidebilirdi. Bisikleti kapıdaydı: on dakikada mahallenin öbür ucunda olurdu. Yeniden oturdu.

Neden bilmiyorum. Yine de not ediyorum.

Sandığının arkalığı olmadığı için ona bir tane çizdim: yüksek, biraz kavisli, küçük bir minderle, kurşun kalemle ve noktalı çizgiyle; altına da küçük harflerle: "arkalık (benim fikrim)".

Kimse senden arkalık istemedi. —H.

Kapanışta Tonyo en son kaldı, kaskının tokasını ŞİMŞEK'te ağır kusur sayılacak bir yavaşlıkla takıyordu. Mara ışıkları teker teker söndürüyordu; mor bez üst raftaki paketin üstünde duruyordu.

— Mara. Yarın bunu konuşmaya geleceğim. Ama özel olarak.

— Bu ikisi dükkândan, dedi Mara, dönmeden.

Tonyo bize baktı. Önce Hulita'ya, sonra bana. Tabureme dikleştim.

— Bunlar tamam, dedi. Ama ŞİMŞEK'ten kimse olmasın.

Çıktı ve su birikintilerinin arasında uzaklaştı, bisikleti elinde.

Çıngırın artık sahibi vardı. Geriye sahibinin onu isteyip istemediğini bilmek kalıyordu.

Ona nasıl yardım edeceğimi çoktan biliyorum. –H.

Beni endişelendiren de bu.

TEK HİKÂYE, ALTI BEDEN

Bu kitabın altı bedeni var, 3 ile 16 yaş arası, ve 20'den fazla dilde. XXS, XS, S, M ve L hikâyeyi sayfa sayfa, aynı resimlerle ve giderek artan inceliklerle anlatır. XL ise romandır: aynı hikâye, Guni'nin düşünüp de söylemediği her şeye yer ayırarak.

AOBM seviyeleri yaklaşıktır: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Herkes kendi bedeninde. Aynı çıngır. —H.

AİLELER VE ÖĞRETMENLER İÇİN

Her bölüme linguaula.com'da çalış (L bedeninin etkinlikleriyle birlikte)